

бавителни мѣста, гдето имаше весели игри и хубави вина. Но Америкъ, нареченъ още Малгалатъ и Балтазаръ, гледаше своята чаша съ тѣга и повтаряше постоянно:

— Гдѣ е роденъ царьтъ на юдеитѣ? И другитѣ двама повтаряха сѣщото.

На другия день, безъ да кажатъ, гдѣ отиватъ, влѣхвитѣ-царе се сбогуваха съ Ирода, събраха своята свита и се упѣтиха за Витлеемъ.

По пѣтя не се спираха и все бѣрзаха. Сега музикантитѣ не свирѣха, и барабанитѣ не гѣрмѣха.

Тѣй като тоя день бѣше празникъ, въ кѣшитѣ бѣ весело и приятно.

Шумътъ на шествието привлечаше всички на прозорцитѣ. Виждаха се да минаватъ конници, слонове, натоварени камили и всички други животни, които бѣха въ клетки. И всички зрители мечтаеха за дълго пѣтуване. Но царетѣ, които бѣха пѣтували много, гледаха топлиѣ жилища и завиждаха на тѣхнитѣ обитатели.

Посрѣдъ нощъ стигнаха въ Витлеемъ.

Когато Балабо намѣри обора на край селото, тритѣ царе-влѣхви слѣзоха отъ конетѣ и влѣзоха въ скромната сграда. Царетѣ бѣха въ най-хубавитѣ си дрехи и носѣха злато, тамянъ и благовония за Младенеца Исусъ. Останалитѣ придружници се трупаха предъ отворената врата, презъ която надничаше звездната нощъ.

